

Δρος Χαραλάμπους Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν
Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ
ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ
ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩι ΚΘ'**

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ. Μετὰ
τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ «Κύριε
ἐκέκραξα» ἰστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῆς Ὁροῦντης ἐκβλάστημα,
νήσου Κύπρου καλλώπισμα καὶ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σιωνίτιδος,
νεοπαγὲς περιτεῖχισμα,
Φιλούμενε πάνσοφε,
ἀνυμνοῦντές σε φαιδρῶς,
ἀνακράζομεν ἄριστε, ἱερόαθλε,
μὴ ἐλλίπης Χριστὸν καθικετεύων
ἀπαλλάξαι σοὺς ἱκέτας τῆς τοῦ
δολίου φαυλότητος.

Ὡς θησαύρισμα πάντιμον τὸ σὸν
ἄφθαρτον σκήνωμα, ἐκ τοῦ
τάφου, ἅγιε, ἀνεκόμισαν,
χαριτωθὲν θεῖῳ Πνεύματι καὶ
τοῦτο μετήγαγον εἰς Σιών
περικλεὲς ἀθλοφόρε, Φιλούμενε,
ἵνα πάντοτε, προσκυνοῦντες αὐτὸ
μετ' εὐλαβείας τὴν σὴν χάριν
ἀπαντλῶμεν τὴν ἐξ αὐτοῦ
ἀναβλύζουσαν.

Χριστοκτόνων οἱ ἔκγονοι ἀπηνῶς
σε ἀπέκτειναν ἐν ἐσχάτοις
χρόνοις, σεπτὲ Φιλούμενε, παρὰ
τὸ Φρέαρ τὸ ἅγιον, παρ' ᾧ περ
ὑπήντησε Σαμαρείτιδι Χριστός, ὁ

θεάνθρωπος Κύριος, ὃς παρέλαβε,
τὴν ἀγίαν ψυχὴν σου εἰς
σκηνώσεις οὐρανίου εὐφροσύνης
καὶ θείας μακαριότητος.

Ἰερέων τὸ ἔκτυπον καὶ μαρτύρων
τὸ καύχημα, ἀνυμνεῖσθω
σήμερον θείοις ἄσμασιν, ὁ
θεοφόρος Φιλούμενος, πυρσὸς ὁ
πολύφωτος, τῆς ἀγάπης τοῦ
Χριστοῦ, εὐσεβείας καὶ χάριτος,
ἀμαρύγμασι, καὶ ἀρίστης
ἀθλήσεως ἀκτίσιν, ὁ αὐγάζων
Ὁρθοδόξων τῆς ὑψηλίου
ὁμήγυριν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὸν τοῦ μαρτυρίου γευθέντα
ποτήριον παρὰ τοῦ Ἰακώβ τὸ
ζωήρρυτον Φρέαρ, Φιλούμενον,
τὸν νέον ἱερόαθλον, οἱ πιστοί,
εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ διψῶν
παιδιόθεν τὴν ἀγάπην καὶ
δικαιοσύνην τοῦ Κυρίου ἔδραμεν
ὡς ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῆς
σωτηρίας, τὸ Σταυροβούνιον καὶ
τοὺς Ἁγίους Τόπους· καὶ νῦν,
Χριστῷ, τῇ πηγῇ τῆς ζωῆς,
συνευφραινόμενος ἀδιαλείπτως
Αὐτῷ πρεσβεύει ἀγιάσαι τοὺς
πόθῳ τὸν λόγον ὀρθοτομοῦντας
τῆς ἀληθείας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παῖσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ
ἀνατίθην, μήτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθα.

Αἵμασιν ἱεροῖς τὴν σὴν στολὴν
φοινίξας παρὰ τὸ Φρέαρ, μάρτυς,

τοῦ Ἰακώβ εἰσηλθες, εἰς τὴν Ἑδέμ,
Φιλούμενε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται.

Ἄνθος νεοθαλὲς Ὁρούντης
εὐωδία, ἐμύρισας σῶν ἄθλων,
Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν,
θεοτερπὲς Φιλούμενε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ
Κυρίου ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Χαῖρε, τῶν ἀθλητῶν καὶ
Ἱερέων κλέος, σεπτῶν
ἱεροάθλων, ὁμόζηλε τῶν πάλαι,
Φιλούμενε τρισόλβιε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δύναμιν δαψιλῶς, λαβὼν Τριάς
Ἁγία, παρὰ τῆς χάριτός Σου,
ἐδόξασε σὸν κράτος, ἀθλήσει ὁ
Φιλούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φίλος τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ὑπάρχων
Θεοτόκε, Φιλούμενος ὁ θεῖος
ὑπὲρ Αὐτοῦ προθύμως, ἐν τῇ
Συχέμ ἐνήθλησε.

**Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον καὶ τὸ
Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον
Λόγον.

Τοῦ Ὑψίστου τὸν φίλον τὸν
γνησιώτατον, παρὰ τὸ Φρέαρ
ἀρτίως κτανθέντα τοῦ Ἰακώβ,
μιαιφόνους τῶν ἐχθρῶν χερσὶ τῆς
πίστεως, θεῖον Φιλούμενον,
πιστοί, εὐφημήσωμεν λαμπρῶς,
βοῶντες· Χριστῷ μὴ παύσῃ,
ἱερομάρτυς, πρεσβεύων ἡμῶν
παθῶν σκεδάσαι ζόφωσιν.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου
πολίτης.

Τῆς Ὁρούντης τὸν γόνον, νήσου
Κύπρου τὸ βλάστημα, καὶ
ἱερομάρτυρα νέον Ἰακώβ θεῖου
Φρέατος, Φιλούμενον, τιμήσωμεν,
πιστοί, ὡς πρόμαχον τῆς πίστεως
ἡμῶν, καὶ ἀήττητον ὀπλίτην,
Χριστοῦ τῆς ἀληθείας πόθῳ
κράζοντες· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι
Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἀφθαρτίσαντι,
δόξα τῷ σὲ ἡμῖν χειραγωγὸν πρὸς
πόλον δείξαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι
Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐσαρκουτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης,
ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ
δίκαιος Δαβὶδ, ἐδείχθης
πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαστάσασα τὸν κτίστην σου.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα
τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ
ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ
τόκου σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

**Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλομεν
τὴν α' στάσιν τοῦ «Μακάριος
ἀνὴρ». Εἰς δὲ τὸ «Κύριε
ἐκέκραξα» ἱστώμεν στίχους στ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.**

**Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων
ταγμάτων.**

Ἀισματικῶς συνελθόντες
πανηγυρίσωμεν, ἐπιτελοῦντες
μνήμην, Φιλουμένου τοῦ θεοῦ·
ἀρτίως γὰρ ἀσκήσει
καθαγνισθεῖς, δι' ἀθλήσεως
ἐλαμψε, καὶ κατ' ἀξίαν ἐδέξατο
ἐκ Θεοῦ, νίκης στέφανον
ἀμάραντον.

Τὸν κατιδόντα ἡλίου τὸ
φῶς, Φιλούμενον, ἐν τῇ
Ὀρούντῃ Κύπρου, καὶ
ἐκλάμψαντα κόσμῳ, ἀκτῖσιν
εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, καὶ ἀρίστης
ἀθλήσεως, ὡς νέον πάντες
ὕμνήσωμεν εὐλαβῶς, τοῦ Χριστοῦ
Ἱερομάρτυρα.

Ὡς ὁλοκάρπωμα, μάρτυς, καὶ
θεῖον σφάγιον, Χριστῷ τῷ
Ζωοδότῃ, Ἰησοῦ προσηνέχθης,
Φιλούμενε τρισμάκαρ· ὅθεν
Αὐτοῦ, ἡξιώθης λαμπρότητος,
τῆς ὑπὲρ λόγον ἐν δώμασιν
οὐρανῶν, ἱερόαθλε θειότατε.

Καταλιπὼν τὴν σὴν στέγην εἰς
Σταυροβούνιον, προσῆλθες,
θεοφόρε, σὺν τῷ σῷ
αὐταδέλφῳ, ἐν ᾧ περ διεκρίθης
ὑπακοῆς, ὡς πυξίον Φιλούμενε,
καὶ ὡς κρηπίς θεαρέστου
διαγωγῆς, εὐσεβείας καὶ
σεμνότητος.

Τῆς τοῦ Κυρίου ἀγέλης ἀμνὲ
νεόσφακτε, καινὸν τῆς
Ἐκκλησίας, περιτείχισμα πάτερ,
Φιλούμενε τρισμάκαρ, καὶ
ἀρραγὲς καὶ νεότευκτον
στήριγμα, τῆς εὐσεβείας, τιμῶμέν
σε εὐλαβῶς, Ὁρθοδόξων τὰ
συστήματα.

Παρὰ τὸ πάνσεπτον Φρέαρ τῆς
Σαμαρείτιδος, ἀγρίως
ἀπεκτάνθης, μισαιφόνων πελέκει,
ἐν χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις, μάρτυς
Χριστοῦ, θεοφόρε Φιλούμενε, καὶ
τοῖς χοροῖς ἀηττήτων καὶ
εὐσταλῶν ἀθλοφόρων
συνηρίθμῃσαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῇ ἀσκήσει προγυμνασθεὶς καὶ
ἀξιωθεὶς τῆς ἱερωσύνης, ἦν
Κύριος ἐστέρησε τοῖς Αὐτοῦ
Ἀγγέλοις, ἰσαγγέλως ἐπολιτεύσω
ἐν τοῖς θεοβαδίστοις Τόποις,
Φιλούμενε παμμακάριστε· ὑπὲρ
γὰρ σαυτὸν καὶ πάντα τὰ
προσφιλῇ καὶ ῥέοντα φιλῶν τὸν
Κύριον, τὸν φωτισμὸν ἔνδον ἐν τῇ
ψυχῇ ἐδέξω τῆς χάριτος καὶ φῶς
γέγονας τοῖς πᾶσιν ἀρετῆς καὶ
ἀθλήσεώς σου ἐπιδείξει· καὶ νῦν
τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν τὰ
γέρα δεξάμενος ἱερεῦσιν ὁσίοις
καὶ μάρτυσι συναγάλλῃ καὶ
Κυρίῳ πρεσβεύεις ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς τῶν τιμώντων ἐν ἄσμασι
τοὺς ἄθλους σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου,
τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ
ἄχρονος ἐκ Πατρός, ἐκλάμψας
Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ
τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως
σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων,
καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος
δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων
τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι
φύσεων, ἀσυγχύτως
γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε,
σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ

Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. η' . 12-21)

Ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκήνωσα
βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν
ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος

Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε καὶ ὑπερηφανίαν καὶ ὁδοὺς πονηρῶν· μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βούλησις καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς· δι' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην· δι' ἐμοῦ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται καὶ τύραννοι δι' ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλούτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει καὶ κτῆσις πολλῶν καὶ δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον, τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρείσσω ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ καὶ ἀνὰ μέσον τρίβων δικαιοσύνης ἀναστρέφομαι, ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν. Ἐὰν ἀναγγεῖλω ὑμῖν τὰ καθ' ἡμέραν γινόμενα, μνημονεύω τὰ ἐξ αἰῶνος ἀριθμῆσαι.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (γ'. 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέιρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν

αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενουσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σειρὰχ τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ'. 17-29)

Τέκνον, ἐν πραῢτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε καὶ ὑπὸ ἀνθρώπου δεκτοῦ ἀγαπηθήσῃ. Ὅσῳ μέγας εἶ, τοσούτῳ ταπείνου σεαυτόν, καὶ ἔναντι Κυρίου εὐρήσεις χάριν ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὸ τῶν ταπεινῶν δοξάζεται. Χαλεπώτερά σου μὴ ζήτηι καὶ ἰσχυρότερά σου μὴ ἐξέταζε· ἃ προσετάγη σοι, ταῦτα διανοοῦ, οὐ γὰρ ἔστι χρεία τῶν κρυπτῶν. Ἐν τοῖς περισσοῖς τῶν ἔργων σου μὴ περιεργάζου· πλείονα γὰρ συνέσεως ἀνθρώπων ὑπεδείχθη σοι· πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησεν ἢ ὑπόληψις αὐτῶν καὶ ὑπόνοια πονηρὰ ὠλίσθησε διανοίας αὐτῶν. Κόρας μὴ ἔχων ἀπορήσεις φωτός, γνώσεως δὲ ἄμοιρος ὢν μὴ ἐπαγγέλου. Καρδία σκληρὰ κακωθήσεται ἐπ' ἐσχάτων καὶ ὁ ἀγαπῶν κίνδυνον ἐν αὐτῷ ἐμπεσεῖται. Καρδία σκληρὰ

βαρυνθήσεται πόνοις καὶ ὁ
ἀμαρτωλὸς προσθήσει ἀμαρτίαν
ἐφ' ἀμαρτίαις. Ἐπαγωγή
ὑπερηφάνου οὐκ ἔστιν ἴασις,
φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωσεν ἐν
αὐτῷ. Καρδία συνετοῦ
διανοηθήσεται παραβολὴν καὶ
οὓς ἀκροατοῦ ἐπιθυμία σοφοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, φιλεόρτων ἡ
ὁμήγυρις, θαυμαστῶς
δεδοξασμένον ὀρώσα ἐν τοῖς
θείοις σκηνώμασι Φιλούμενον,
τὸν νέον ἱερομάρτυρα· φίλος γὰρ
γεννησιώτατος τοῦ Κυρίου
χρηματίσας καὶ τῆς ἀρετῆς
συνδοίτης καὶ σύνοικος
μαρτυρικοῦ τέλους ἔτυχε καὶ
διπλῶν ἡξιώθη στεφάνων· διὸ
νῦν δαιμόνια ἡξιώθη ἀπελαύνειν
καὶ νόσους δυσιάτους ἰᾶσθαι τοῖς
αὐτὸν ἐπικαλουμένοις καὶ
τιμῶσιν ἐν ὕμνοις αὐτοῦ τὸ
μνημόσυνον.

Ἦχος β'.

Ἐνδεδυμένος ῥώμην οὐράνιον καὶ
παρρησίαν Ἀγγέλων τὰς
ἀπειλὰς τῶν ἐκγόνων τῶν
χριστοκτόνων ἀφείδηςας,
Φιλούμενε, μάρτυς στερεόψυχε·
σφαγεῖς γὰρ ἀνὰ μέσον τοῦ
Φρέατος τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ
Θυσιαστηρίου, ὡς πάλαι ὁ
Ζαχαρίας, σεαυτὸν σφάγιον ἱερὸν
Χριστῷ προσήνεγκας· καὶ νῦν τοῦ
ξύλου τρυφῶν τῆς ζωῆς ἐν πόλῳ
Χριστῷ τῷ Παμβασιλεῖ ἀσιγήτως
πρεσβεύεις ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ
κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Ἀφθαρτίσας ὁ Κύριος τὸ
μαρτυρικόν σου σκῆνος ἰάσεων
αὐτὸ ἔδειξεν ἀρτίως χειμάρρουν
αείρουτον καὶ ὀλετῆρα δαιμονίων
ταχύτατον· ὅθεν πάντες σὲ
γεραίροντες, Φιλούμενε, καὶ
πανευλαβῶς ἐν Σιών σὸν
λείψανον ἀσπαζόμενοι τὰς πρὸς
Κύριον λιτάς σου ἐξαιτούμεθα
πρὸς βίον κρείττονα.

Ἦχος δ'.

Μαρτυρίου πόνοις τοῖς πάλαι
μάρτυσιν ἀμιλληθεῖς, Φιλούμενε,
τῶν ἴσων βραβείων ἐκείνοις
μετέσχες καλῶς τελέσας τὸν
ἀγῶνά σου ἐν ἐσχάτοις τοῖς
χρόνοις· ἀπηνῶς γὰρ πελέκει
ἀποκτανθεῖς ἐν ὥρᾳ ἐσπερινῆς
δεήσεως τροπαιοῦχος
ἀνελήλυθας τῷ ποθουμένῳ
Χριστῷ ὑπαντῆσαι ἐν τοῖς ἄνω
δώμασι· καὶ νῦν ἱεροάθλων
συνῶν ταῖς ὁμηγύρεσι καὶ
μακαρίας χαρᾶς ἐμφορούμενος
πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἐχθροῦ
λύτρωσαι τοὺς ἐορτάζοντας τὴν
μνήμην σου.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐν ἱερεῦσι νέον ἀθλοφόρον
καὶ ἐν μάρτυσιν ἱερώτατον
τροπαιοῦχον, Φιλούμενον, τὸ
νεόδρεπτον τῆς Ἐκκλησίας
κρίνον, οἱ πιστοί, ἀξιοχρέως
μακαρίσωμεν· οὗτος γὰρ
παιδιόθεν πλησθεὶς τῆς θείας
ἀγάπης, πελέκει ἀνόμων
ἔσπευσεν ἀθλητικῶς τελέσαι τὸν
ἀγῶνα καὶ ἰδίῳις αἵμασι
πορφυρῶσαι τὴν στολὴν τῆς
ἱερωσύνης· καὶ νῦν εἰς τὸ ἄνω
δραμὼν θυσιαστήριον ὡς ἱερεὺς
καὶ μάρτυς σεμνὸς καὶ ἄριστος
πᾶσι τοῖς Ὁρθοδόξοις αἰτεῖται

Κυρίῳ ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν καὶ
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς
δούλους σου φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ
δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ὁ
τῶν Ἀγγέλων συμπολίτης καὶ
σύναυλος, Ὁρούντης τῆς Κύπρου
ἄνθος εὐωδιάζων ἡμᾶς, ταῖς
ὁδμαῖς ἀνδρείων παλαισμάτων
σου· κιννάμωμον πάντερπνον
ἡσυχίας κατέλιπες, πατρώαν
στέγην ἐν τῆς προεφηβείας σου
χρόνοις, ἅγιε, σὺν σεπτῷ σου
ὁμαίμονι καὶ μακαρίζων ἅπαντας
σεμνῶς ἡσυχάζοντας,
Σταυροβουνίου τὴν μάνδραν τὴν
θεοσκεπαστον ὥκησας, ἐν ἣ
ἐδιδάχθης ὑπακοήν τε καὶ νῆψιν,
σοφὲ Φιλούμενε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται.

Χαίροις, ὁ ὑπὲρ πάντας φιλῶν,
τὸν Ζωοδότην καὶ θεάνθρωπον
Κύριον, Φιλούμενε, ἱερέων
θεοσεβῶν λαμπηδών, καὶ
μαρτύρων νέων θεῖον
πύρσευμα· ἀμνὸς γὰρ ὡς ἄμωμος
καὶ θειότατον σφάγιον, παρὰ τὸ
Φρέαρ Ἰακώβ τὸ πανάγιον,
καθυπέμεινας τοῦ πελέκεως
τραύματα, θανατηφόρα ἄσμενος
τὸ πάθος μιμούμενος, τοῦ
Σταυρωθέντος ἀνόμοις χερσὶ

Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, ἐν
χρόνοις ἐσχάτοις, ὃν ἰκέτευε
σωθῆναι τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ
Κυρίου ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, ἐξανθήσει.

Χαίροις, τῆς εὐσεβείας πυρσός,
τῆς Ἐκκλησίας ὁ νεότευκτος
πρόβολος, καὶ κλέος Ὁρθοδοξίας
περιφανές ἀσκητὰ,
ἱερομαρτύρων ἐγκαλλώπισμα,
Φιλούμενε ἅγιε· ὅθεν μνήμην σου
σέβοντες, τὴν φωτοφόρον καὶ τὸ
ἄφθαρτον σκῆνός σου,
ἀσπαζόμενοι ἐν Σιών
ἀνακράζομεν· πρόβατον
νεοσύλλεκτον Χριστοῦ
καθικέτευε, Αὐτὸν ἐν Κρίσεως
ᾠρᾳ τῇ φοβερᾷ κατατάξαι με, σὺν
τοῖς πανασπίλοις ἐν τοῖς δεξιῶς
προβάτοις Αὐτοῦ καὶ σῶσαί με.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν φιλόθεον βιοτὴν σου
μαρτυρικοῖς ἐσφράγισας πόνοις,
ἱερομάρτυς Φιλούμενε, πάντιμε·
ἐν πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις
εὐαρεστήσας καὶ Κυρίῳ πολλῶν
ἐπάθλων παρ' Αὐτοῦ ἠξιώθης ἐν
πόλῳ· ὡς οὖν παρηρησίαν ἔχων
πρὸς τὸν εὐΐλατον Κύριον μὴ
παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις
τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ
θλίψεως.

**Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον καὶ τὸ
Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον
Λόγον.

Τοῦ Ὑψίστου τὸν φίλον τὸν
γνησιώτατον, παρὰ τὸ Φρέαρ
ἀρτίως κτανθέντα τοῦ Ἰακώβ,
μιαιφόνους τῶν ἐχθρῶν χερσὶ τῆς
πίστεως, θεῖον Φιλούμενον,
πιστοί, εὐφημήσωμεν λαμπρῶς,
βοῶντες Χριστῷ μὴ παύση,
ἱερομάρτυς πρεσβεύων ἡμῶν
παθῶν σκεδάσαι ζόφωσιν.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου
πολίτης.

Τῆς Ὁροῦντης τὸν γόνον, νήσου
Κύπρου τὸ βλάστημα, καὶ
ἱερομάρτυρα νέον Ἰακώβ θείου
Φρέατος, Φιλούμενον, τιμήσωμεν,
πιστοί, ὡς πρόμαχον τῆς πίστεως
ἡμῶν, καὶ ἀήτητον ὀπλίτην
Χριστοῦ τῆς ἀληθείας πόθῳ
κράζοντες· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι
Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἀφθαρτίσαντι,
δόξα τῷ σὲ ἡμῖν χειραγωγὸν πρὸς
πόλον δείξαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι
Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐσαρκουτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης,
ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ
δίκαιος Δαβίδ, ἐδείχθης
πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαστάσασα τὸν κτίστην σου.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα
τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ
ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ
τόκου σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ
Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ

Ἑσπερινῷ. Μετὰ δὲ τὴν α'
Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ὡς θεῖος ἱερεὺς καὶ λαμπρὸς
ἀθλοφόρος, Φιλούμενε σοφέ, ὁ
πιῶν μαρτυρίου ἀρτίως ποτήριον,
ἐκτενῶς καθικέτευε τὸν
Παντάνακτα, δοῦναι σωτήριον
ὔδωρ, τὸ ἀλλόμενον, εἰς
πολιτείαν ἀγήρω ἡμῖν τοῖς τιμῶσί
σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,
Θεοτοκίον.

Ζωήρῃτε Πηγῇ, Παναγία
Παρθένε, τὸ ὔδωρ τῆς ζωῆς ἢ
ἐκβλύσασα κόσμῳ, τὸν μόνον
Θεάνθρωπον, Ἰησοῦν, δὸς τοῖς
δούλοις σου, ἀφθαρτότητος πιεῖν
καὶ δόξης ἀλήκτου, θεῖα νάματα
τὰ ἐκ τῆς σῆς φιλανθρώπου,
καρδίας βλυστάνοντα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν
Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν Κύπρῳ δεξάμενος ἀγάπης
θείας τὸ πῦρ, παρὰ τῆς
προμήτορος τῆς σῆς σεμνῆς
ἰταμῶς, ἐσφάγης Φιλούμενε,
ἔνδον ἐν τῷ τεμένει τῆς Συχέμ
παρ' ἀνόμων, ὅθεν ὡς
ἀθλοφόρον Ἱερέα τιμῶντες,
αἰτούμεθα πρεσβείαν τὴν σὴν
πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,
Θεοτοκίον.

Θερμῶς δυσωποῦμέν σε,
Παρθενομῆτορ ἀγνή, ἀπαύστως
ἰκέτευε τὸν προελθόντα ἐκ σοῦ
εὐΐλατον Κύριον, πάθη δεινὰ
πραῦναι τὰ ἡμᾶς πολεμοῦντα,

καὶ πάντων τὰς αἰσθήσεις
ἀσφαλίσαι τῶν πίστει, ἀεὶ
μεγαλυνόντων πληθύν τῶν
θαυμασίων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐν ἀγαθότητι ἐκλάμψας βίου σου
ὡς ἄστρον πάμφωτον, σεπτὲ
Φιλούμενε, μαρτυρικῶς ὑπὲρ
Χριστοῦ τῆς δόξης κατηγωνίσω,
ἄρτι, ἱερόαθλε, ὁ κτανθεὶς ὥσπερ
σφάγιον, ἀνὰ μέσον Φρέατος
Ἰακώβ καὶ τοῦ βήματος τοῦ θείου
τοῦ Ναοῦ μαιφόνων, πάτερ,
παλάμαις παμμιάρους.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,
Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν
καταύγασον, φωτὶ τῆς χάριτος
τοῦ θείου Τόκου σου, ἀγνή
Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν
ἀπηλπισμένων, καὶ ἀχλὺν
ἀπέλασον τῶν ἀπείρων
πταισμάτων μου, ὅπως εὖρω
ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως, καὶ
πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ
Κεχαριτωμένη.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'
Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ
τὸ Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ
ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ
Κυρίου ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, ἐξανθήσει.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τὸ ἐν τῷ
Ὁρθρῳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

(Λουκ. κα' 12-19). Εἶπεν ὁ Κύριος
τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε
ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων...

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ
μέγα ἔλεός σου...

Ὡς θυμίαμα εὖοσμον καὶ
προσφορὰν ἀγίαν Χριστῷ
προσενήνοχας τῶν τιμίων σου
αἱμάτων τὰ ῥεῖθρα, ἱερομάρτυς
νέε, Φιλούμενε· τῆς ἀγῆρω οὖν
κληρουχίας μέτοχος γενόμενος
τῆς ἐν μετουσίᾳ ἀπολαύεις
θεώσεως καὶ Κυρίῳ πρεσβεύεις
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα τό, Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν
σου...

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ ἱερομάρτυρος,
οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Φιλούμενον, ἱερομάρτυρα νέον,
μέλπῳ. Χ. Μ.»

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ
στόμα μου.

Φιλούμενον μάρτυρα ὡς
ἱερώτατον σφάγιον, τυθέντα
ὕμνήσωμεν παρὰ τὸ Φρέαρ
πιστοί, θείοις ἄσμασι τοῦ Ἰακώβ
καὶ νέον, ὀφθέντα τῆς πίστεως
κλέος καὶ καύχημα.

Ἰθύνas τοὺς πόδας σου,
ἱερομάρτυς Φιλούμενε, πρὸς τὸ
Σταυροβούνιον σὺν αὐταδέλφῳ
τῷ σῷ, ἐκ τῆς κόμης σου,
Ὁρούντης τῆς εὐτέκνου,

μονήρους βιώσεως γέγονας
προτύπον.
Λαμπὰς ὁσιότητος παμφαεστάτη,
Φιλούμενε, πολὺπαιδος
ἔκθρεμμα οἰκογενείας Χριστοῦ,
ἐκ νεότητος ἐνεστερνίσθης πίστιν,
καὶ πάντας ἐφώτισας τῇ εὐσεβείᾳ
σου.

Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον, Δέσποινα, πρὸς τὸν
λειμῶνα τῆς χάριτος, τὸν
πάντερπνον ἅπαντας τοὺς
ἀννυνοῦντας λαμπρῶς, σὰ
θαυμάσια καὶ θείου Φιλουμένου,
σφαγὴν μεγαλύνοντας τὴν
ὑπερένδοξον.

Ωιδὴ γ'. Τοὺς σουὺς ὑμνολόγους.

Ὑψώσας Χριστῷ τὴν σὴν καρδίαν,
ἐκ χρόνων νεότητος τῆς σῆς,
Αὐτῷ κατηκολούθησας,
Φιλούμενε πανόσιε, προθύμως
τῷ κοσμήσαντι ἀφθάρτῳ σὲ
διαδήματι.

Μαρτύρων χοροῖς
συνηριθμήθης, Φιλούμενε, καὶ
μαρτυρικῆς, εὐκλείας
κατηξίωσαι, κληρονομήσας
ἄληκτον, χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν,
ἧς καὶ ἡμᾶς καταξίωσον.

Ἐκβλάστημα πάντιμον τῆς
Κύπρου, Κυρίου τῷ ἔρωτι
τρωθεῖς, ἀπὸ παιδός, Φιλούμενε,
πατρῶαν στέγην ἔλιπες, καὶ
τάχος Σταυροβούνιον τὸ
ιερώτατον ᾤκησας.

Θεοτοκίον.

Νοός μου καταύγασον τὰ σκότη,
καὶ φώτισον ὄμματα ψυχῆς
ἀμαυρωθέντα πάθεσι, τοῦ
δούλου σου, Μητρόθεε, ἡ
Φωτοδότην Κύριον, μόνον
Θεάνθρωπον, τέξασα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ὡς πανίερος ἀμνὸς ἐτύθης, πρὸ
τοῦ Φρέατος τῆς Σαμαρείας, ἐξ οὗ
ὔδωρ ὁ Θεάνθρωπος ἔπιε, τὸ ἐκ
χειρῶν ἀντληθὲν Σαμαρείτιδος,
ἱερομάρτυς Φιλούμενε, πάντιμε,
καὶ ἐπέχρωσας στολὴν τῆς
ιερωσύνης σου, αἱμάτων σου
ιδίων θείοις χεύμασι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἄσπιλος Παρθενομήτωρ,
καὶ ἀμόλυντος Θεογεννήτωρ,
ἀκαθάρτων με παθῶν
ἀπολύτρωσαι, τὸν σὸν Υἱὸν καθ'
ἐκάστην δοξάζοντα, τὸν
ὑπεράμωμον καὶ μεγαλύνοντα,
σὲ ἀκήρατε καὶ ἄμεμπτε κόσμου
Δέσποινα, εὐχαῖς σου ῥυπτικάῃς
πρὸς τὸν Παντάνακτα.

Ωιδὴ δ'. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Ὅλος ἔνθεος ὠράθης καὶ
θεόληπτος, ἅγιε, ὁ διακονήσας
ἄρτι τῆς Σιών προσκυνήμασι, καὶ
μιαιφόνων παλάμαις τὸ
πανάγιον, χύσας αἷμά σου ἐν
Σαμαρείᾳ, Φιλούμενε.
Νόμον θεῖον καταγγέλων τοῖς
ἀπίστοις, Φιλούμενε, καὶ ἐν μέσῳ
λύκων θεαρέστως, πάτερ,
ἀσκούμενος, οὐκ ἠδυνήθης
φυγεῖν ἀπὸ τοῦ στόματος, τούτων,
ἅγιε, ἐπιποθούντων σπαράξαι σε.
Ἰερέων κοσμιότης εὐχος πέλεις,
Φιλούμενε, Φρέατος τοῦ θείου,
παρ' ᾧ ὁ Μεσσίας ὑπήντησε,
Χριστός ποτε Φωτεινὴ τῇ
Σαμαρείτιδι, ὁ δωρούμενος ὔδωρ
ἡμῖν τὸ ζώηρυτον.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου ὑπὲρ λόγον,
Θεοτόκε, καὶ ἔννοιαν, ὁ Χριστὸς
προῆλθεν ὁ διδοὺς τῷ κόσμῳ τὴν

ὑπαρξιν, καὶ διασώζων ἀεὶ τοὺς
μεγαλύνοντας, σὰ θαυμασία ἀπὸ
κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ωιδὴ ε'· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥανίσιν αἱμάτων σου τιμίων
ἐπεσφράγισας, ἄρτι τὸ
ἡγιασμένον Φρέαρ, τῆς
Σαμαρείας, παρ' ᾧ ἀνόμοις
χερσίν, ἐκτάνθης ὡς ἄμωμος
ἄμνος, πίστεως Φιλούμενε,
ἀθλητῶν νέων καύχημα.

Ὁ φίλος ὁ γνήσιος τοῦ Λυτρωτοῦ,
Φιλούμενε, ὁ Αὐτὸν φιλῶν ὑπὲρ
τοὺς πάντας, καὶ δι' ἀγάπην
Αὐτοῦ κτανθεὶς ἀπηνῶς, ἐν
Φρέατος Μάνδρα Ἰακώβ,
ἐκδυσώπει Κύριον, ὑπὲρ τῶν
ἀννυμνούντων σε.

Μαρτύρων ἀπαύγασμα
νεοφανῶν τῆς πίστεως, ἔνδοξε
Φιλούμενε, τὸν γνόφον,
ὑποκρισίας σκεδάσας Σιωνιτῶν
φωτός, Βασιλείας Οὐρανῶν τοῦ
λαμπροῦ ἀπήλαυσας, ἐν τοῖς ἄνω
σκηνομασι.

Θεοτοκίον.

Αἰτούμεθα, Δέσποινα, εὐχὰς
ἀδιαλείπτους σοῦ πρὸς τὸν
ζωοπάροχον Υἱόν σου, οἱ ἐν
θανάτου ζοφωδεστάτῃ σκιᾷ,
καθεύδοντες ἵνα τῆς χαρᾶς, τῆς
ἀλήκτου μέτοχοι, ἐν τῷ πόλῳ
γενώμεθα.

Ωιδὴ στ'· Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ῥωσθεὶς τῷ σθένει, Φιλούμενε,
Κυρίου τοῦ παρέχοντοςνάματα,
πιστοῖς ζωήρρουτα, τὰς ἀπειλάς,
καρτερόψυχε, οὐκ ἐπτοήθης,
πάτερ, ἐχθρῶν τῆς πίστεως.

Τὸ σκῆνός σου τὸ πολυάθλον
ὁ Κύριος, ἐτήρησεν εὐκαμπτον
μετὰ σὴν κοίμησιν, ἵνα στολήν
σου ἐνδύσωσι, λευϊτικὴν πατέρες
αὐτό, Φιλούμενε.

Ὑμνοῦμέν σε, ἱερόαθλε
Φιλούμενε, ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος
τῷ ἀνταδελφῷ σου, ὀφθέντι καὶ
τὸ μαρτύριον, αὐτῷ τὸ ἱερόν σου
αὐτίκα λέξαντι.

Θεοτοκίον.

Ῥυπῶδες, Θεογεννήτρια, ἡμῶν
καὶ βορβορῶδες ἀπόπλυνον, σῶν
δούλων θέλημα, ὑσώπῳ τῆς
παρησίας σου πρὸς τὸν
μονογενῆ σου Υἱὸν καὶ Κύριον.

Κοντάκιον· Ἦχος πλ. δ'· Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ἱεροάθλων τὸ νεόφωτον
ἀμάρυγμα, παρὰ τὸ Φρέαρ
ἀνατεῖλαν Σαμαρείτιδος, καὶ
φωτίσαν σωφροσύνη καὶ
μαρτυρίῳ, Ἐκκλησίαν τοῦ
Χριστοῦ ἀρτίως μέλψωμεν, ὥσπερ
ἄρνα τὸν τυθέντα ὑπὲρ πίστεως
πόθῳ κράζοντες· Χαῖροις, μάκαρ
Φιλούμενε.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελος ἀριστεύσας ἐν
ἀθλήσεως πόνοις, Φιλούμενε
παμμάκαρ, ἐδείχθης· ὅθεν νῦν
τῆς Ἀγγέλων χαρᾶς καὶ τῆς
εὐφροσύνης οὐρανῶν, ἅγιε,
ἀξιωθεὶς ἰκέτευε Χριστὸν ὑπὲρ
τῶν σοὶ βοώντων
Χαῖρε, τῆς Κύπρου εὐῶδες ἄνθος,
χαῖρε, Κυρίου ὁ ὄντως φίλος.
Χαῖρε, ὁ βλαστὸς τῆς Ὁρούνητος ὁ
ἐνθεος,
χαῖρε, ὁ καρπὸς τῆς Σιών ὁ
ἠδύγευστος.

Χαῖρε, ἄνθρωπε οὐράνιε, τῶν
Ἀγγέλων κοινωνέ,
χαῖρε, Ἀγγελε, ὁμότροπε τῶν
μαρτύρων ἱερέ.
Χαῖρε, παρὰ τὸ Φρέαρ Ἰακώβ ὁ
ἀθλήσας, χαῖρε, ἡδιστον νέκταρ
ἀρετῶν ὁ συλλέξας.
Χαῖρε, Χριστοῦ δοξάσας τὸ ὄνομα,
χαῖρε, ἐχθροῦ πατήσας τὸ
φρύαγμα.
Χαῖρε, φωστήρ νεαυγῶν
ἀθλοφόρων,
χαῖρε, πρηστήρ μιαρῶν
χριστοκτόνων.
Χαίροις, μάκαρ Φιλούμενε.
Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς
μνήμη τοῦ ἁγίου νέου
ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ
Κυπρίου, τοῦ παρὰ τὸ Φρέαρ τοῦ
Ἰακώβ ἀγρίως ἄρτι
ἀποκτανθέντος.

Στίχοι.

Φιλούμενος ἄρτι στυγνῶς
ἀπεκτάνθη ὡς Θεὸν φιλῶν παρ'
Ἰακώβ τὸ Φρέαρ.

Συναξάριον

Οὗτος ὁ νέος ἱερομάρτυς τοῦ
Χριστοῦ Φιλούμενος κατήγετο ἐκ
τῆς νήσου Κύπρου, ἐκ τινος
χωρίου τῆς Ἐπισκοπῆς Μόρφου,
Ὁρουντα καλουμένου. Ἐγεννήθη
δὲ ἐκ γονέων εὐσεβῶν, Γεωργίου
καὶ Μαγδαληνῆς τὴν κλησιν, ἐν
ἔτει 1913. Ἐπειδὴ παιδιόθεν
ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν
μοναχικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησεν εἰς
τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου
καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Σταυροβούνιον.
Παρέμεινεν δὲ εἰς τὸ ἐκεῖ
Μοναστήριον, ὑποταχθεὶς εἰς τὸν
γέροντα Βαρνάβαν χρόνους
πέντε. Ἀνεχώρησεν ἔπειτα ἐκ τῆς

Μονῆς καὶ ὑπῆγεν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ του, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.
Ἐκεῖ διατρίβων, ἔλαβε τὸ Σχῆμα
τῶν Μοναχῶν καὶ ἐχειροτονήθη
ἱερεύς. Μετ' οὐ πολλὰ ἔτη, ἔλαβε
καὶ τὸ ὀφφίκιον τοῦ
Ἀρχιμανδρίτου. Οὗτος ὁ μακάριος
παρέμεινεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν
ἔτη τεσσαράκοντα πέντε,
φυλάξας ἐν ἀκριβείᾳ τοὺς
κανόνας καὶ συμβουλὰς τὰς
ὁποίας ἔλαβεν ἐκ τῶν πρώτων
πνευματικῶν του πατέρων εἰς τὸ
Σταυροβούνιον. Ὑπηρέτει εἰς
διάφορα προσκυνήματα καὶ
ἐδιορίσθη -τὸ τελευταῖον- εἰς τὸ
Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Ἐκεῖ ἔλαβεν ὁ
ἀοίδιμος -ἐν ἔτει 1979- καὶ τοῦ
μαρτυρίου τὸν στέφανον,
κτανθεὶς διὰ πελέκεως παρὰ
τινῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν. Μετὰ
τὸ τοῦ Ἁγίου μαρτύριον, τὸ σῶμα
του παρέμεινε διὰ τινὰς ἡμέρας
εὐκαμπτον. Εἰς δὲ τὴν
ἀνακομιδὴν του - μετὰ τέσσερα
ἔτη - εὐρέθη ὁλος ἄφθαρτος καὶ
εὐωδιάζων, εἰς ἔνδειξιν τῆς
ἁνωθεν παρρησίας τὴν ὁποίαν
εὐρῆκεν. Μετὰ τοῦτο τὸ
θαυμαστόν, τὸ σκῆνος τοῦ
μάρτυρος ἐτοποθετήθη εἰς τὴν
Ἁγία Σιών -ἐν τῷ ἐκεῖθεν
εὐρισκομένῳ ναῷ- καὶ ἐπιτελεῖ
πλεῖστα θαύματα εἰς τοὺς ἐν
πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένους.

**Εἴτα ἀναγιγνώσκεται τὸ
Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἥτοι τῆς
ΚΘ' Νοεμβρίου.**

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις,
Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀπὸ πάσης με, ἐπιβουλῆς,
Φιλούμενε, ἐχθροῦ ἀπάλλαξον ὁ
διασώσας τὸν σόν, ἐν Μάνδρα
διάδοχον ἀγγείλας τάχιστα, τὴν
ἐπίθεσιν τὴν ἰταμὴν καὶ
ἄνανδρον, κατ' αὐτοῦ τῶν
χριστοκτόνων.

Νῦν τὸ σκῆνός σου, ὁ Κύριος
ἠφθάρτισε, σεπτὲ Φιλούμενε, ἐν
τῇ Σιών ποταμὸς, ἐδείχθη ἰάσεως
τοῖς μετὰ πίστεως,
προσπελάζουσιν αὐτῷ, καὶ τὰς
πρεσβείας σου πρὸς Χριστὸν
ἐπιζητοῦσιν.

Εὐσυνπάθητε Φιλούμενε,
ἀπότμημα τοῦ θείου σκήνους σου
ἐν Αὐστραλία δεινόν, ἐδίωξε
νόσημα καρκίνου, ἅγιε, χάριν
ἅπασι δεικνύον, ἥνπερ εὗρηκας,
ἐν λειμῶνι θείας δόξης.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπέραγνος Δεσπότης
σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν πανάγων
σου αἱμάτων, Μῆτερ Θεοῦ, ὁ
κόσμον ῥυσάμενος τῆς πάλαι
πτώσεως· ὅθεν, Δέσποινα, ὥσπερ
ἡμῶν ὑμνοῦμέν σε ἀπαρχὴν τῆς
σωτηρίας.

Ωιδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νέε τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς,
πελέκει ἐτρώθης, ἄριστε
Φιλούμενε, καὶ κατεπορφύρωσας,
τὸν πτωχόν σου τρίβωνα,
αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν
οἰκείων, ἅγιε, ἄκριτα
σκηνωμάτων πανσέπτων,
πίστεως Κυρίου ἐν γῇ θεοβαδίστω.
Μάρτυς καὶ ὀπλίτης νικηφόρος,
ῥάθυγος ὡς ἀριστεύσας
ἀνδρικότατα, ἐν ἐσχάτοις ἔτεσι,
θαυμαστὲ Φιλούμενε, Χριστοῦ

τοῦ Παντοκράτορος, τοῦ
ἀφθαρτίσαντος, τὸ σκῆνός σου τὸ
θεῖον καὶ κρήνην, δείξαντός σε,
πάτερ, αἰέροντον θαυμάτων.
Ἐπληξέ σε πέλεκυς ἀνόμων,
Φιλούμενε, χριστοκτόνων,
καρτερόψυχε, ἀπηνῶς καὶ κάραν
σου, ἔθραυσε τὴν πάνσεπτον,
γενναῖε, Ἱερόαθλε· διὸ τιμῶντές
σου τὴν μνήμην τὴν ἁγίαν,
εὐσχήμως σοῦ ἀποζητοῦμεν, τὰς
πρὸς Θεὸν πρεσβείας.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσαι κινδύνων, Θεοτόκε,
κακώσεων, περιστάσεων καὶ
θλίψεων, ἀλγεινῶν τοὺς πάντοτε,
αἰτουμένους, Δέσποινα, τὴν παρὰ
σοῦ βοήθειαν καὶ καταξίωσον,
τυχεῖν ἡμᾶς εὐκλείας ἀλήκτου,
καὶ τῆς ἐν τῷ πόλῳ χαρᾶς
ἀτελευτήτου.

Ωιδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Πάντες ἐν χορῷ, τῆς σῆς
τελειώσεως τὴν μνήμην ἄγοντες,
εὐκλεῆς Φιλούμενε, ἱερομάρτυς
σεπτὲ τῆς πίστεως, καὶ τῆς Σιών
νεόφωτε φωστὴρ κραυγάζομεν·
οὐρανόθεν, σκέπε καὶ διάσωζε
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης σοὺς
πρόσφυγας.

Ὡς ἀμνὸς Θεοῦ, ἐσφάγης,
Φιλούμενε θεοειδέστατε, καὶ
πρὸς τὴν οὐράνιον, νομὴν
ἐπήρθης καὶ τὴν αἰδίον, χαρὰν
καὶ ἀγαλλίασιν τῷ Ἀρχιποίμενι,
συγχορεύειν, καὶ Ἀγγέλων
τάγμασιν εἰς αἰῶνας λαμπρῶς
συνευφραίνεσθαι.

Χαῖρε ἀθλητὰ, Κυρίου Φιλούμενε,
στερρὲ καὶ πάνσεπτε, κράζοντες

δεόμεθα, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ
κοσμοκράτορος, τὸν νοῦν ἡμῶν
ἀπάλλαξον καὶ ὕμνον πρόσδεξαι,
τὸν παρόντα, ὃν σοὶ ἐξυφαίνομεν
τὸ λαμπρὸν σου αἰνοῦντες
μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν ἡμῶν
ὑψωσον πρὸς πόθον κρείττονα,
ἐκ τῆς ματαιότητος, τῶν
χαμαιζήλων παθῶν καὶ θλίψεων,
ἢ τῷ Ὑψίστῳ Τόκῳ σου Ἀδὰμ τὴν
ἐκπτώτον, πάλαι φύσιν, δι'
ἀγάπην ἄφατον ἀνυψώσασα καὶ
μέγα ἔλεος.

**Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες
ἀκουτισθητε.**

Ἱερομάρτυς ἔνδοξε, ὁ ἐν ἐσχάτοις
ἔτεσι, παρὰ τὸ Φρέαρ ἀθλήσας
τοῦ Ἰακώβ καὶ τῆς δόξης, μετέχων
νῦν τοῦ Κτίσαντος, Φιλούμενε
τρισόλβιε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε τῶν
ἐκτελούντων ἐν πίστει σὴν
ἀεισεβαστον μνήμην.

Θεοτοκίον,

Παράσχου ῥῶσιν ἄνωθεν ὡς
συμπαθείας πέλαγος, τοῖς σοῖς
οἰκέταις, Παρθένε, πατεῖν ἰσχὺν
τοῦ Βελίαρ, καὶ ἐν ἰσχυρῷ πάντοτε,
τῇ θείᾳ τὴν σωτήριον ὁδεύειν
τρίβον ἅπαντας, καλῶς σεπτῶν
ἐνταλμάτων τοῦ πανιέρου σου
Τόκου.

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχους
δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.**

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐνδοξε Φιλούμενε, Ὁρούντης
Κύπρου ἐκβλάστημα, εὐθαλὲς
καὶ πανεύοσμον, σὺν τῷ
αὐταδέλφῳ σου Ἐλπιδίῳ θέλων,
μόνον τῷ Κυρίῳ εὐαρεστῆσαι καὶ

Θεῷ, ἡδέα πάντα σοφῶς
κατέλιπες, ὡς Καλυβίτης
πρότερον ὁ Ἰωάννης, ὃν
πρότυπον ἔσχες βίου σου, λείριον
Ἐκκλησίας νεόδρεπτον.

Μόνος ἐν τῷ Φρέατι τοῦ Ἰακώβ
Πανσεβάσμιε, δόξαν πέμπων τῷ
κτίσαντι, Θεῷ καὶ Παντάνακτι
ἰταμῶς πελέκει, μάκαρ
κατετρώθης τῶν μισοχρίστων καὶ
στολὴν ἱερωσύνης σου
κατεφοίνιξας, αἱμάτων σου τοῖς
χεύμασι καὶ τὸ «ἐσπέρας
Προκείμενον», ἀναγνῶναι
ἀνέδραμες εἰς οὐράνια δώματα.

Ἰθύνas, Φιλούμενε, πρὸς
Σταυροβούνιον πόδας σου,
παιδιόθεν τὸ πρότερον, καὶ εἴτα
ἐχώρησας τάγματι τῷ θείῳ, τοῦ
Ἀγίου Τάφου, ἐπιποθῶν
πανευλαβῶς διακονῆσαι τοῖς
προσκυνήμασι, τοῖς ἱεροῖς ἐν
ἔτεσιν ἐσχάτοις, πάτερ θεσπέσιε,
καὶ βαδίσαι τὰ βήματα Ἰησοῦ τοῦ
Παντάνακτος.

Σκήνωμα τὸ θεϊόν σου,
ἱερομάρτυς Φιλούμενε,
ἀφθαρτίσας ὁ Κύριος, τὴν
ἀφθαρτον δόξαν σου ἔδειξε τοῖς
παῶσιν, ἦν θεόθεν εὖρες· διὸ τιμᾶ
σε εὐλαβῶς ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ
καὶ μνήμην σου, γεραίρει τὴν
ἀοίδιμον, ἀναβοῶσα· δωρήσασθαι
ἐκδυσώπει τὸν Κύριον τοῖς
πιστοῖς μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῇ εὐσεβείᾳ παιδιόθεν πυρσωθείς,
Φιλούμενε ἱερομάρτυς, σεαυτὸν
όλοτρόπῳ σπουδῇ τῷ Κυρίῳ

ἀνέθου· καὶ ἀποταξάμενος πᾶν
βρότειον τὴν κλίμακα τῶν
ἀρετῶν ἀνῆλθες καὶ ἀθλητικῶς
ἡξιώθης τελέσαι τὸν βίον
σου· ὅθεν κοινωνὸς γενόμενος
τῆς δόξης Κυρίου ὑπὲρ ἡμῶν αἰ
καθικέτευε τῶν ἐκτελούντων τὴν
πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε
Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ
πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν
ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον,
τὴν ἀρραγῇ προστασίαν καὶ
καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ
τοῦ Κανόνος τοῦ Ἱερομάρτυρος αἰ
ῶδαί γ' καὶ στ'.

Ἀπόστολος τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου
Ἐλευθερίου. (Τιμ. Β' α' 8-18).

Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἐπαισχυνθῆς
τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν....

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. (Κεφ.
ιε' 17 – ιστ' 2).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ
μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι
ὑμῖν....

**Ζήτει αὐτὸ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ
ἁγίου Δημητρίου.**

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον
αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, τῆς Ὁρούνης σεπτὲ
βλαστέ, Φρέατος λευῖτα τοῦ
σεμνείου τοῦ Ἰακώβ, καὶ Σιών
κοσμῆτορ, Φιλούμενε θέοφρον,
πελέκει ὁ ἀπίστων χύσας τὸ αἷμά
σου.

Δίστιχον.

Φιλούμενον ἔστεψεν ἁσμάτων
ρόδοις,
Σιών ἱερομάρτυρα, Χαραλάμπης.
Ἅγιε Μάρτυς τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε
ὑπὲρ ἡμῶν.